

Прагматизам у политици може да подразумева проналажење најбољег средства и жртвовање моралних начела ради постизања неког циља. Прагматици, забринуте за свакодневницу обичних људи и њихов материјални положај, бирају деловање уместо испразног моралисања, што прилично прикладно дефинише и данашњу српску политику, која је ради „бољег живота“ спремна да погази све што је до сада Србе чинило нацијом. Прагматизам у српској верзији додатно је, међутим, умуљан у домаћу политичку каљугу, тако да се више не може јасно видети где се он завршава, а где почиње издаја, политичко слепило, јефтина трговина, или најобичнија глупост, док је актуелна власт Србије већ више пута показала и доказала да нема тог националног симбола или интереса који није спремна да погази и прегази зарад пута у ЕУ.

У том светлу, не изненађује ни чудновата посета грађанина Карла Хабзбурга Србији, и то у години обележавања стогодишњица почетка Првог светског рата, док Србија настоји да са себе стресе кривицу за његово избијање. Хабзбург је у Србију дошао у приватну посету на позив огранка „Европских винских витезова из Аустрије у Србији“, али су унуку последњег аустријског цара указане почести које би у Аустрији биле незамисливе. У медијима је назван „надвојводом“, а званично је представљен као фон Хабзбург, иако му је по аустријском уставу позивање на племићко порекло забрањено.

